

HỒI 254

Bộ Bộ Kinh Tâm

Từ Tử Lăng vừa bước ra cửa, suýt chút nữa muốn quay ngược lại trong phòng ngay lập tức, đó không phải vì gã đột nhiên thay đổi chủ ý, cũng không phải sát cơ đột nhiên dâng tràn, mà là vì gã cảm nhận được nguy hiểm cực độ đang ở trước mắt. Trong sát na đó, gã đã biết thân phận mình đã bị bại lộ, địch nhân đang bố trí tuyệt trần như thiên la địa võng để gã tự động hiến thân vào trong cạm bẫy.

Hành lang dài bảy tám trượng không một bóng người, khi cánh cửa sau lưng gã đóng lại, thì chỉ còn bốn cánh cửa đóng kín ở hai bên và cửa sổ trang trí hình hoa ở đầu phía Đông và cầu thang đi xuống lầu dưới ở đầu phía Tây.

Gió đêm từ cửa sổ phía Đông thổi vào hành lang, làm mấy ngọn cung đăng đứng đưa qua lại. Tiếng đàn tiếng sáo, tiếng cười nói râm ran truyền ra từ năm gian sương phòng trong hai dãy, riêng gian sương phòng ở phía Tây cùng bên với gã là nơi địch nhân ẩn nấp, tiếng đàn tiếng sáo lại càng rõ hơn.

Nhìn bề ngoài thì tất cả đều hết sức vui vẻ, khoái lạc, diễm sắc mê người, nhưng linh cảm do Trường Sinh Quyết dẫn phát của Tử Tử Lăng lại khiến cho gã cảm nhận được sát cơ trùng trùng đang tiến dần đến với gã.

Gã thu đao lại sau lưng, động tác chậm dần, đồng thời đầu óc không ngừng tính toán.

Vấn đề lớn nhất của gã chính là không thể bỏ đi cho xong chuyện, bởi vì ngoại trừ Quế Tích Lương và Hạnh Dung, gã còn phải bảo vệ một người không biết võ công là Ngọc Linh phụ nhân nữa.

Đầu tiên là gã băn khoăn không hiểu tại sao thân phận mình bị bại lộ?

Mặt nạ do Lỗ Diệu Tử chế ra có thể nói là hoàn toàn không có sơ hở, tuyệt đối có thể lộng giả thành chân, bằng không làm sao gã gạt được Chúc Ngọc Nghiên?

Gã chậm rãi đi trên hành lang, hít sâu một hơi, cuối cùng thì ánh mắt gã dừng lại ở cửa gian sương phòng cuối cùng.

Cho dù là Lý Tử Thông, Thiệu Lệnh Châu có sinh nghi với cử chỉ điệu bộ của gã, thì cũng không thể chắc chắn mười phần gã chính là Từ Tử Lăng được. Chỉ cần một chút hoài nghi, hai kẻ này cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm giết gã trong thời điểm đặc biệt này, bởi vì nếu như giết lầm người khác, bọn chúng sẽ phải nhận lấy sự báo phục của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chân chính. Nghĩ sâu hơn nữa, đối với Lý Tử Thông mà nói, hiện giờ nhiệm vụ quan yếu nhất chính là giữ được Giang Đô, cho dù y biết rõ gã là Từ Tử Lăng, cũng quyết không dám khinh cử vọng động, vì chuyện nhỏ mà thiệt chuyện lớn.

Đặt Lý Tử Thông ra ngoài chuyện này, vậy thì chỉ còn lại phía Tiêu Tiển, trong đầu gã chợt thoáng hiện ra gương mặt của Vân Ngọc Chân.

Bao nhiêu ý niệm mơ hồ trước đó, lập tức trở nên rõ ràng môn một.

Vừa mới bước ra khỏi phòng, gã đã cảm nhận được có năm địch nhân đang nấp trong bóng tối, chuẩn bị giáng cho gã một kích trí mạng.

Hai người mai phục ở hai bên cánh cửa gian phòng cuối cùng phía Tây, còn hai người khác thì nấp ở sau cánh cửa hai gian phóng trống.

Nhưng địch nhân đáng sợ nhất, uy hiếp lớn nhất với gã lại là kẻ nấp ở phía sau ô cửa sổ hoa. Võ công của người này so với Từ Tử Lăng e là chỉ hơn chứ tuyệt đối không kém, gã cơ hồ như đã có thể khẳng định chín phần kẻ địch đáng sợ nhất này chính là Đa Tình Công Tử Hầu Hi Bạch. Đây không phải là liên tưởng do nghĩ tới Vân Ngọc Chân, mà là đơn thuần chỉ là một thứ cảm giác, một thứ cảm giác không thể nào giải thích, tóm lại là vừa mới bước ra cửa thì gã đã có cảm giác Hầu Hi Bạch đang nấp ở một chỗ nào đó gần cửa sổ hoa ở đầu phía Đông của hành lang nhìn gã chằm chằm rồi, giống như khi còn ở Lạc Dương, gã nằm nhắm mắt và vẫn có thể cảm nhận được hai người Hầu Hi Bạch và Bạt Phong Hàn giao thủ vậy.

Còn bốn tên còn lại, là vì chân khí hữu thực vô hình phát ra từ thân thể của chúng, làm cho Từ Tử Lăng cảnh giác.

Gã thậm chí có thể đoán định được địch nhân mạnh yếu thế nào, thậm chí có thể nắm được "ý đồ" của từng người thông qua những biến hóa hết sức vi diệu của đối phương.

Bao nhiêu suy tư và tính toán đều chỉ hiện lên trong nháy mắt, Từ Tử Lăng đã nhấc chân cất bước đi về phía sương phòng phía Tây.

Sát khí của địch nhân lập tức tăng thêm một bậc, ngoại trừ một người ra, tất cả đều tiết chế và tính toán hết sức tinh vi, đợi cho gã đặt chân vào tử môn, công lực của bọn

chúng sẽ ở trạng thái tốt đỉnh, khiến chúng có thể xuất thủ những chiêu công lăng lệ nhất tấn công Từ Tử Lăng, dồn gã vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Người ngoại lệ duy nhất trong đám địch nhân chính là Mạch Vân Phi, công lực của y chẳng những kém Hầu Hi Bạch một trời một vực, mà còn kém xa cả ba người bọn Đại Lực Thân Bao Nhượng, Ác Khuyển Khuất Vô Cự và Vong Mệnh Đồ Tô Trác, y cơ hồ như đã lập tức vận nội công lên tới cực hạn, sau đó lại không giữ được trạng thái đó, thế nên đã xuất hiện hiện tượng công lực chập chờn lúc cao lúc thấp.

Từ Tử Lăng tới giờ vẫn chưa thấy một bóng địch nhân, song gã đã hoàn toàn nắm rõ bố cục hư thực của đối phương, thậm chí còn có thể tính ra rằng khi gã bước thêm chừng năm sáu bước, địch nhân sẽ phát động công kích nữa.

Đồng thời trong lòng gã càng hiểu rõ một điều, biết thì biết song gã tuyệt đối không có khả năng cùng lúc ứng phó năm địch nhân, mà Hầu Hi Bạch là một trong năm kẻ đó.

Giả như chính diện giao phong, chỉ riêng ba người bọn Bao Nhượng, Khuất Vô Cự và Tô Trác thì gã đã hoàn toàn không nắm chắc phần thắng rồi.

Sinh cơ duy nhất của gã, chính là lợi dụng nhược điểm “không thể bại lộ” của Hầu Hi Bạch.

Trừ phi Hầu Hi Bạch khẳng định có thể sát nhân diệt khẩu, bằng không y tuyệt đối không hiện thân để đối địch với Từ Tử Lăng.

Đây đương nhiên chỉ là một phỏng đoán, nếu như đoán sai, Từ Tử Lăng gã sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình.

“Cách! Cách! Cách!”

Từ Tử Lăng bước thêm ba bước, đi qua gian phòng đầu tiên có địch nhân ẩn nấp ở bên trái.

Từ canh khí hoành luyện xạ ra, gã có thể khẳng định người nấp sau cửa chính là Đại Lực Thân Bao Nhượng.

Đối phương tuy cố thu liễm ẩn tàng nội khí, nhưng thế nào cũng không thể ẩn giấu trước linh cảm gần như thần dị của gã.

Nên biết khi rằng cao thủ đối đầu, ngoại trừ động thủ quá chiêu thật sự ra, quan trọng hơn cả chính là sự giao phong vô hình, đó là sự đối chọi ở ba phương diện tinh, khí và thần. Vì vậy, đối với hạng cao thủ có cảm giác đặc biệt linh mãnh như Từ Tử Lăng mà nói, căn bản

không có chuyện bị tập kích, bởi vì chỉ cần đối phương tâm động sát cơ, lập tức gã sẽ sinh cảm ứng, cho dù là cao thủ tinh thông thuật ẩn tàng như Dương Hư Ngạn cũng khó lòng mà giấu nổi gã. Huống hồ, bọn Bao Nhượng đều không phải chuyên gia ám sát, mà chỉ là thích khách lâm thời mà thôi.

Lúc này Từ Tử Lăng đã bước tới bước thứ năm, bước tới bên ngoài cánh cửa có ẩn tàng thích khách bên phải.

Khí thế của địch nhân lập tức ngưng tụ mau chóng, khiến cho Từ Tử Lăng có thể chắc chắn rằng chỉ cần bước thêm hai bước nữa, là gã sẽ đặt chân vào "tử vong điểm", lúc ấy, gã sẽ phải ứng phó với đòn tấn công toàn lực của đối phương.

Từ Tử Lăng cảm nhận được hàn khí của Cự Nha Dao của Vong Mệnh Đồ Tô Trác toát ra từ phía sau cánh cửa, vội vàng thu liễm tâm thần, tiến nhập vào cảnh giới vô nhân vô ngã, tiếp tục tiến bước.

Sinh tử thắng bại, đều quyết định cả trong hai bước này.

oOo

Thuyền buồm chuyển hướng quay về Lương Đô, Khấu Trọng và Lạc Phương đứng nơi mũi thuyền cùng thương thảo yếu sự.

Lạc Phương nói: "Tiêu Tiền đã phong cho thủ hạ đại tướng Đồng Cảnh Chân làm thống soái, phái gần ba vạn quân ra đóng ở Di Lăng, còn đang trưng dụng dân thuyền nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể qua sông".

Khấu Trọng chau mày nói: "Vậy tại sao y còn chưa vượt sông, có phải sợ sẽ tiện nghi cho Lý Tử Thông không?".

Lạc Phương hiển nhiên không trả lời được câu hỏi của gã, đành lắc đầu đáp: "Chuyện này thì ta cũng không rõ lắm. Có điều ngoại trừ cố kỵ Đỗ Phục Uy ra, Tiêu Tiền còn phải ứng phó với Lâm Sĩ Hồng ở Động Đình, một ngày còn chưa bình định phương Nam, y vẫn khó mà toàn lực tiến lên phía Bắc được".

Khấu Trọng cười khố nói: "Tiêu Tiền, Chu Xán và tam đại khẩu rốt cuộc là có quan hệ gì? Lẽ nào Chu Xán và Tào Ứng Long không biết nếu để Tiêu Tiền có được cứ điểm ở Giang Bắc, sau này bọn chúng sẽ không thể hoành hành được nữa hay sao?".

Đối với phương diện này thì Lạc Phương hiểu rõ hơn nhiều, chỉ nghe y nói thao thao bất tuyệt: “Hiện giờ hình thế một dải Hà Nam Giang Bắc đã phức tạp tới độ xưa nay chưa từng có bao giờ. Sau khi Đỗ Phục Uy công hạ Cảnh Lăng, vẫn cứ án binh bất động, mà chuyển hướng sang liên kết với Trầm Pháp Hưng tấn công Giang Đô, người mắt sáng đều có thể nhận ra là y muốn phân hai đường Đông Tây để tiến lên phía Bắc. Vì vậy một khi Giang Đô thất thủ, y sẽ lấy Cảnh Lăng làm cứ điểm để dụng binh với mục trường của chúng ta, Tào Ứng Long và Chu Xán hòng ngăn cản Tiều Tiễn vượt sông. Trong tình hình đó, Chu Xán và Tào Ứng Long chịu hợp tác với Tiều Tiễn cũng không có gì là lạ”.

Khấu Trọng nói: “Nhưng ai ai cũng biết Phi Mã Mục Trường không có dã tâm tranh đoạt thiên hạ, những kẻ có dã tâm với mục trường là vì muốn tranh thủ chiến mã của các vị, bởi vậy nếu công hạ được mục trường, lợi ích sẽ về tay ai?”.

Lạc Phương lắc đầu nói: “Chuyện này cũng không được rõ lắm, nhưng có lẽ bọn chúng đã thỏa thuận từ trước rồi”.

Khấu Trọng cũng lắc đầu phản đối: “Chuyện này không thể thỏa thuận được. Sau khi có được cả vạn con chiến mã, có ai chịu giao ra chứ. Vì vậy ta thấy Tiều Tiễn, Tào Ứng Long và Chu Xán đều có ý đồ xấu xa hết, mỗi bên sẽ dùng hết thủ đoạn để giành lấy mỗi lợi về tay. Đây chính là điểm quan trọng nhất, cũng chính là yếu quyết để chúng ta chiếm được phần thắng. Nói không chừng ta còn có thể dùng lại kế sách đối phó với Trầm Pháp Hưng và Đỗ Phục Uy để đối phó Chu Xán và Tào Ứng Long, lúc ấy thì đảm bảo có thể khiến cho chúng phải ôm đầu cúp đuôi mà bỏ chạy”.

Lạc Phương phấn chấn tinh thần hỏi: “Là kế sách gì?”.

Khấu Trọng đặt tay lên vai gã, mỉm cười nói: “Về đến Lương Đô hãy nói! Nếu đêm nay có thể an bài mọi chuyện, ngai mai chúng ta sẽ lập tức lên đường tới mục trường, khi đó thì sẽ tùy theo tình thế mà nghiền cứu kỹ lưỡng thêm”.

Trước mắt gã chợt thoáng hiện ra gương mặt như hoa như ngọc của Thương Tú Tuấn, trong lòng liền dâng lên một cảm giác băng khuâng kỳ lạ.

oOo

Từ Tử Lăng giả bộ như sắp bước lên, cánh tay phải cầm đao sau lưng xoay chuyển cổ tay một vòng, biến thành cầm đao ngược, hoành đao sau lưng, mũi đao chỉ vào cánh cửa căn phòng có địch nhân ẩn nấp.

Chân khí đã vận lên tới đỉnh điểm bạo phát ra từ lòng bàn tay, một luồng lực đạo mạnh mẽ truyền vào thân đao, làm nó bắn đi như một ánh chớp xẹt ngang bầu trời, xuyên qua cánh cửa cổ.

Cùng lúc đó, Từ Tử Lăng đột nhiên đổi hướng bước lùi lại, tốc độ nhanh như loài quỷ mị, mắt thường khó mà nhìn thấy được. Gã lướt về phía Đại Lực Thần Bao Nhượng, quay người toàn lực đâm một quyền vào cửa phòng.

Tất cả những độc tác phức tạp liên mạch này đều chỉ diễn ra trong nháy mắt, địch nhân chưa kịp cảnh giác thì đã hoàn thành rồi.

Người đầu tiên có phản ứng là Hầu Hi Bạch nấp bên ngoài cửa sổ ở đầu Đông của hành lang, sát khí của y nâng lên tới cực điểm, chân khí bao trùm cả không gian xung quanh, nhưng cũng đã chậm mất một bước.

“Vù!”.

Thanh cương đao xuyên qua cánh cửa giống như xuyên qua một tờ giấy mỏng, lút đến tận cán.

Cơ hồ như cùng lúc đó, quyền đầu tưởng chừng như vô lực của Từ Tử Lăng, nhẹ nhàng kích trúng cánh cửa nơi Đại Lực Thần Bao Nhượng áp sát người vào ở bên trong.

“Rầm rầm!”.

Cánh cửa gỗ vỡ toang ra theo hình mạng nhện, mà trung tâm mạng nhện đó chính là nắm quyền của Từ Tử Lăng, để lộ ra một thân hình cao lớn và nét mặt kinh hãi của người đứng bên trong.

“Á!”.

Tiếng kêu thảm vang lên sau cánh cửa bị thanh cương đao xuyên qua, kể đó là tiếng cửa sổ vỡ tung, tiếng kêu thảm truyền đi xa dần.

“Ầm!”.

Quyền của Từ Tử Lăng đánh trúng đôi tay đang hoảng hốt giao lại của Bao Nhượng, kinh khí âm nhu của Loa Hoàn Kinh đột nhiên từ chậm chuyển qua nhanh, giống như một mũi

dùi đâm xuyên qua tấm màn khí công hoành luyện đã hoành hành khắp phương Nam của Bao Nhượng, đi thẳng vào tâm mạch của y.

Bao Nhượng hự lên một tiếng, loạng choạng thoái lui, há miệng phun ra một búng máu, cả người va vào cửa sổ đối diện, lăn vèo xuống bên dưới.

Tiếng đàn tiếng ca trên lầu hai đột ngột tắt ngấm.

"Bình!".

Mạch Vân Phi và Ác Khuất Khuất Vô Cự giờ mới phá cửa lao ra.

Từ Tử Lăng dịch người ra giữa hành lang dài, tuy mặt hướng về phía Mạch Vân Phi và Khuất Vô Cự hai tay cầm hai chiếc thiết chuỳ lớn, nhưng tâm thần lại dồn cả vào phòng bị Hầu Hi Bạch ở phía sau.

Võ công của Mạch Vân Phi rõ ràng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, bộ pháp và kiếm thuật phối hợp nhau rất liền lạc, đường kiếm thực chất mà không hoa mỹ, hoàn toàn khác với lần đầu y giao thủ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Khuất Vô Cự giảo hoạt hơn họ Mạch rất nhiều. Người này thân hình cao gầy, gương mặt thì dài như ngựa, hai mắt hẹp tựa đường tơ, chiếc mũi khoằm thì mọc tít tận phía dưới, trông giống như loài tử quỷ ở dưới địa phủ trồn lên dương gian tác loạn vậy. Y cố ý lùi lại phía sau đôi chút, rõ ràng là muốn để Mạch Vân Phi làm tiên phong quấy nhiễu Từ Tử Lăng, còn mình thì sẽ tập kích từ bên hông.

Từ Tử Lăng thầm cảm ơn trời đất.

Nếu hai kẻ này đồng tâm hiệp lực liều mạng xuất thủ, bức gã phải toàn thần ứng phó, vậy thì Hầu Hi Bạch ở phía sau sẽ có cơ hội thi sát thủ, nhưng Khuất Vô Cự lại quá gian xảo, khiến cho Hầu Hi Bạch mất đi cơ hội ngàn năm khó gặp để hạ sát địch thủ lớn nhất của đời mình.

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng lắc người, không những tránh được một kiếm đâm tới trước ngực của Mạch Vân Phi, còn lách được vào khoảng trống giữa y và họ Khuất.

Mạch Vân Phi và Khuất Vô Cự còn đang kinh hãi thì song thủ Từ Tử Lăng đã hóa thành muôn ngàn đạo chuồng ảnh, lần lượt vồ vào thanh trường kiếm vào đôi thiết chuỳ đang biến chiều công tới.

Địch nhân loạng choạng nhảy lui về phía sau.

Mạch Vân Phi công lực yếu kém, lão đảo lui vào căn phòng mà Bao Nhượng đã nấp, hổ khẩu vỡ nát, trường kiếm rơi xuống đất.

Khuất Vô Cự không hổ là cao thủ thành danh trên giang hồ, thiết chùy như bị sét đánh trúng, nhưng vẫn vận lực miễn cưỡng chống đỡ, đồng thời thoái lui xuống cầu thang ở cuối hành lang, song thủ vung lên tạo thành chùy ảnh trùng trùng, phòng ngừa Từ Tử Lăng thừa cơ truy kích.

Với công lực của Khuất Vô Cự thực ra có thể cầm cự được với Từ Tử Lăng ít nhất là tám chiêu hay mười chiêu, vấn đề ở chỗ trước khi giao thủ y đã thấy Tô Trác và Bao Nhượng võ công cao hơn y mà cũng phải thọ thương bỏ chạy, trong lòng sớm đã run sợ, lại bị Từ Tử Lăng dùng thân pháp thần kỳ tiếp cận sát người, vô phương triển khai và phát huy uy lực của thiết chùy, tâm thần càng thêm bất định, thế nên mới tiếp được một chiêu đã bại tẩu.

Từ Tử Lăng không hề truy kích, mà chỉ đứng yên giữa hành lang. Cùng lúc đó, gã cũng cảm nhận được Hắc Hi Bạch đã rời khỏi hiện trường.

Cuộc chiến ở Thiên Hương Lâu coi như đã kết thúc. Hoàng hôn ngày hôm sau, Lạc Kỳ Phi đi thăm dò tình hình quân địch trở về báo cáo: "Vừa rồi mới nhận được mật lệnh của Thiếu soái, kế hoạch có chút thay đổi".

Từ Tử Lăng giật mình đánh thót, vội vàng truy vấn.

Lạc Kỳ Phi kể rõ mọi chuyện cho gã nghe rồi nói: "Thiếu soái hỏi Từ gia có thể tạm thời rời khỏi đây cùng người đến Phi Mã Mục Trường không? Tình hình ở đó đã thập phần nguy cấp, Tào Ứng Long và Chu Xán có thể chia nhau tấn công hai thành Viễn An, Đương Dương, khiến cho Phi Mã Mục Trường không thể phân thân, nếu như dốc hết toàn quân thì lại sợ địch nhân thừa cơ xâm phạm mất".

Từ Tử Lăng nghĩ đến những bằng hữu như Thương Tú Tuần, Phúc đại tỷ, Tiểu Quyên, Lạc Phương, Liễu Tông Đạo, Hứa lão đầu... trong lòng chợt dâng lên một tình cảm sâu đậm, từ sau khi Tô Tô qua đời tới nay, gã đặc biệt trân trọng tình nghĩa giữa người với người, bởi vì đó là nhược điểm khiến cho trái tim con người có thể vỡ nát vì đau khổ. Gã suy nghĩ giây lát rồi điềm đậm hỏi Lạc Kỳ Phi: "Lạc huynh thấy thế nào?".

Lạc Kỳ Phi nói: "Ở đây chúng ta đấu trí chứ không đấu lực, tất cả có thể giao hết cho tại hạ. Còn ở mục trường thì chiến trận liên miên, rất cần Từ gia tới đó chi viện. Vấn đề duy nhất bây giờ là làm sao tìm được một lý do để Từ gia rời khỏi đây mà bọn Lý Tử Thông không nghi ngờ, tránh để hỏng toàn bộ kế hoạch".

Từ Tử Lăng thầm mừng thay cho Khấu Trọng, chỉ nhìn việc Lạc Kỳ Phi dám đứng ra gánh lấy trọng trách này, đã biết y là người rất có đảm sức. Nhân tài như vậy, quả thực chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Hiện giờ thủ hạ của Khấu Trọng đã có không ít người tài, Hư Hành Chi, Tuyên Vĩnh, Tiêu Hồng Tiến, Lạc Kỳ Phi, Bốc Thiên Chí, Trần Lão Mưu, Trần Trường Lâm, Nhậm Mi Mi đều là những người xuất sắc, mỗi người có sở trường riêng. Những người xưa nay vốn kiêu ngạo bất thuần này, giờ đều cam tâm tình nguyện bán mạng cho Khấu Trọng, đương nhiên là vì mị lực hơn người và khả năng thông thiên triệt địa của gã, nhưng quan trọng hơn cả là gã luôn dùng chân tâm đối đãi người khác, tuyệt đối không tự tư tự lợi giống như Vương Thế Sung, chỉ luôn biết lợi dụng người khác.

Trầm tư giây lát, Từ Tử Lăng liền gật đầu nói: "Chuyện này thì dễ, ta tới đây chỉ có trách nhiệm truyền tin và móc nối để hai bên hợp tác, giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, tự nhiên có thể rời khỏi Giang Đô mà không ai nghi ngờ".

Gã ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Việc hợp tác với người của Trúc Hoa Bang có vấn đề gì không?".

Lạc Kỳ Phi cười khổ đáp: "Tại hạ đương nhiên có thể tin tưởng Quế đường chủ và Hạnh phó đường chủ, nhưng lại không dám đảm bảo trong số thủ hạ của hai người này có kẻ nào là gian tế do Thiệu Lệnh Châu gài vào hay không. Vì vậy tại hạ định dẫn theo các huynh đệ rời khỏi đây cùng với Từ gia, sau đó ngầm hội hợp với bọn Bốc phó bang chủ. Bằng không nếu mỗi bước đều bị người khác giám thị, e là toàn bộ diệu kế sẽ trôi theo dòng nước mất".

Từ Tử Lăng gật đầu đáp ứng, trong lòng thầm nhủ đã đến lúc phải tìm hai tên tiểu tử Quế Tích Lương và Hạnh Dung nói chuyện rồi.

- o O o -